

водачи. Да кажатъ на банкеритѣ, да кажатъ на богаташитѣ!... Чакайте, приятели, ама вие ни продадохте, вашитѣ заплати си текатъ, а ние свиваме каншитѣ!.. — закани се въ ума си тсй и веднага си спомни думитѣ на Ангела: „Когато гледаме нашата си работа, не работимъ за насъ си“... Ето, въ Русия... Оправиха я отдъно и добруватъ си сега, работятъ съ машини и петъ пари не даватъ.. Пишеше и въ вестникъ, съ картинки — намѣри го подъ възглавницата на Ангела, прочете го и пакъ си го сложи...

*

Два дена стариятъ Паздеръ бѣше подъ натиска на тѣзи мисли. И макаръ че продължаваше да мълчи, вътрешно бѣше омекналъ, готовъ да отстѣпи.

Надвечеръ той одѣлваше едно криво уище, когато дочу нѣкаква кавга. Отърча.

Вънъ, предъ тѣхната врата, стоеше колата на Желѣзка Мазната. Мазната спираше воловетѣ, а до него, подпрѣнъ на остена, гледаше нѣкакъвъ другоселецъ, съ бозяви потури, съ високи, бѣли навуша и широки каучукови царвули. На връщане отъ оранъ, Ангелъ ги бѣше сварилъ на вратата, преди да се вмъкнатъ въ двора за прося. Той веднага почна да ги пѣди.

— Много ти е сербесъ момчето, бае Стамене! — оплака се Мазната.

— Какво? Какво се е случило?

— Събираме за мѣнастиря Света Петка.. кой колкото обича, — обади се съ присторено смирение другоселецътъ.

— Хубаво де... Нѣма нищо лошо отъ това..

— И ние така мислимъ.. Ама твоятъ синъ — нека да ти е живъ! — гледа ни като разбойници.

— По-лоши отъ разбойници стел! — отвърна